

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 331

гр. София, 27.04.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на единадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски

Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
в присъствието на прокурора Апелативна прокуратура - София
като разгледа докладваното от Николай Джурковски Въззивно частно
наказателно дело № 20221000600274 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.436 ал.2 във вр. глава 21 от НПК.

С протоколно определение от 22.02.2020 г. на Софийски градски съд-НО, 8 състав, постановено по ЧНД № 53/2022 г. по описа на същия съд, е оставена без уважение молбата на адвокат Й. Н., защитник на осъдения Б.С., за постановяване на съдебна реабилитация по чл. 87 от НК.

Срещу така постановеното определение е постъпила частна жалба от адвокат Й. Н., защитник на осъдения Б. П. С., с оплаквания, че е неправилно и с молба да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде уважена молбата на Б. П. С. и да бъде допусната съдебна реабилитация спрямо същия. Твърди се, че в атакуваното определение е било застъпено становище, че по отношение осъждането на С. по нохд № 7519/2009 г. по описа на Софийски районен съд не са налице основания за реабилитация и че в тази връзка правилни се явяват изводите на първостепенния съд, че незаплащането на наложената „глоба“ в размер на 400 лева не е формална пречка за допускане на реабилитация предвид обстоятелството, че са налице писмени доказателства за прекратено изпълнително производство поради настъпила погасителна давност. Изтъква се обаче, че неправилно е било възприето, че не са налице доказателства, удостоверяващи възстановените имуществени вреди, причинени с престъплението по чл.206 от НК. В подкрепа на това се твърди, че видно от бюлетина за съдимост на С. наказателното производство по нохд № 7519/2009 г. е приключило спрямо него по реда на Глава 29 от НПК - със споразумение, но че предвид обстоятелството, че едно от нормативно установените изисквания, за да бъде одобрено от съда споразумение, е причинените с престъплението имуществени вреди да са възстановени или обезпечени, то обективно не е възможно да бъде одобрено постигнатото

споразумението, ако осъденият не е възстановил причинените имуществени вреди. В тази връзка е представен с молба да бъде приет протокол от проведено на 18.02.2010 г. съдебно заседание по нохд № 7519/2009 г., в който е обективизирано одобреното от СРС постигнато споразумение между защитата на подсъдимия Б.С. и прокурор от СРП А. Х., като се заявява, че в този протокол изрично е констатирано от съдебния състав, че причинените от престъплението имуществени вреди са възстановени.

Изтъква се още, че видно от бюлетина за съдимост на С. осъжданията на същия са за престъпления, които са извършени от него на една млада възраст, на която той не е осъзнавал в необходимата степен обществената опасност и последиците на своето поведение, както и че от изтърпяване на последното наложено наказание е изминал значителен период от време, в който Б.С. не е извършил друго престъпление, като по делото не се съдържат доказателства спрямо същия да са водени други наказателни производства. Подалият жалбата защитник счита, че това дава основание да се твърди, че е налице и предпоставката на чл. 87, ал. 1, т. 1 от НК. В тази връзка моли да бъде прието, че понастоящем са кумулативно налице предвидените в чл. 87, ал. 1 от НК предпоставки за допускане на съдебна реабилитация спрямо осъжданията на Б.С.. Претендира се, че същият е променил значително своя начин на живот и поведение и го е съобразил изцяло с установените правила и норми за поведение в държавата и обществото. Заявява се становище, че тези обстоятелства се доказват и с представените и приложени по делото 2 броя характеристики.

Предвид така изложеното и на основание чл. 436, ал. 2 от НПК подалият жалбата защитник моли да бъде отменено атакуваното определение на СГС, с което било оставено без уважение искането на осъденото лице Б. П. С. за допускане на съдебна реабилитация спрямо същия и да бъде постановено друго, с което да бъде уважена молбата на осъдения и да бъде допусната съдебна реабилитация спрямо него.

В съдебно заседание пред въззивния съд защитникът на осъдения С. - адв. Н. - поддържа изцяло подадената частна жалба. Сочи, че видно от приложеното и прието от въззивния съд писмено доказателство – протокол от съдебно заседание, съдържащ одобреното от СРС споразумение - са били възстановени имуществените вреди, като в тази връзка излага доводи, че за да бъде постигнато това споразумение и да бъде одобрено то от съда следва имуществените вреди да са били възстановени. Твърди, че в случая първоинстанционният съд неправилно е приел, че това обстоятелство не е настъпило и че поради това е налице пречка да бъде извършена съдебна реабилитация. Изтъква, че единственото нещо, с което защитата не е съгласна и което е атакувала, е това, че неправилно СГС е приел, че не са възстановени имуществените вреди по обвинението по чл. 206 от НК, за което е одобрено споразумението. Същевременно защитата не оспорва извода на СГС, касаещ глобата в размер на 400 лева, и в частност, че в случая неплащането ѝ не може да бъде формална пречка за допускане на реабилитация. Защитникът изтъква също, че видно от представеното удостоверение от НСлСл спрямо подзащитния му С. няма водени досъдебни производства, т.е. може да се приеме и да се затвърди убеждението, че той е

променил начина си на живот, осъзнал е всичко това, което се е случило в една по-млада възраст за него. Предвид така изложените съображения защитникът адвокат Н. моли да бъде отменено атакуваното определение на СГС и да бъде извършена съдебна реабилитация на осъдения Б.С..

В лична защита осъденият С. моли да бъде уважена молбата му за съдебна реабилитация.

В проведеното заседание пред настоящата инстанция представителят на САП моли искането за съдебна реабилитация да бъде оставено без уважение. Счита, че предпоставките за съдебната реабилитация, които са подробно изброени в закона, изискват да бъдат възстановени и причинените вреди. Въз основа на приетия във въззивното производство протокол от съдебно заседание на СРС допуска възможността да бъде прието, че причинените от умишленото престъпление вреди са възстановени. Заявява обаче, че остава въпросът за неплатената глоба, която му е наложена като наказание по процесното осъждане. Сочи, че по отношение на нея са изложени доводи, че била изтекла давността. В тази връзка излага аргументи, че съдебната практика през годините многократно се произнасяла, че давността не погасява задължението, нито освобождава длъжникът от възможността да изпълни задължението си доброволно, а единствено погасява възможността то да бъде събрано принудително. Т.е., според участващия прокурор, във всеки един момент осъденият може доброволно да го изпълни и да погаси своето задължение. Твърди, че в този смисъл съдът е казал, че погасителната давност, респективно нейното изтичане не се счита за уважителна причина по смисъла на чл. 87, ал. 2 от НК. С оглед на това прокурорът от САП приема, че в случая нямаме доказателства за това, че наложената на осъдения глоба е била изплатена. Заявява становище, че за съдебна реабилитация към настоящия момент не са представени нужните доказателства и не са изпълнени законовите предпоставки. Отделно от гореизложеното счита, че за осъдения остава възможността да изчака изтичането на законния срок за реабилитация по чл. 88а от НК, която възможност е в негов интерес.

В последната си дума пред въззивния съд осъденият С. изразява съжаление за извършените от него деяния и моли да бъде уважена молбата му за реабилитация.

Апелативен съд-София, след като прецени събраните по делото доказателства, обсъди становищата на страните в процеса и служебно провери правилността на постановеното определение, намери следното:

Със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 28.01.2010 г. на СРС, НО, 5 състав, постановено по НОХД № 12106/2009 г. по описа на съда, влязло в сила на същата дата – 28.01.2010 г., Б. П. С. е признат за виновен за извършено от него на 02.03.2009 г. престъпление по чл. 343б ал.1 от НК, за което му е наложено наказание пробация с пробационни мерки: - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 2 години и 6 месеца; - задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 2 години и 6 месеца; - и поправителен труд за срок от 2 години с удръжки върху трудовото му възнаграждение в полза на държавата. С така одобреното споразумение за решаване на делото на Б. П. С. било наложено и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок

от 3 години считано от 02.03.2009 г.

Със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 18.02.2010 г. на СРС, НО, 101 състав, постановено по НОХД № 7519/2009 г. по описа на съда, влязло в сила на същата дата – 18.02.2010 г., Б. П. С. е признат за виновен за извършено от него на 11.07.2004 г. престъпление по чл. 206 ал.1 пр.1 от НК, за което му е наложено наказание глоба в размер на 400 лева.

Със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 25.04.2013 г. на СРС, НО, 4 състав, постановено по НОХД № 20650/2012 г. по описа на съда, влязло в сила на същата дата – 25.04.2013 г., Б. П. С. е признат за виновен за извършени от него на 28.08.2011 г. в условията на реална съвкупност две престъпления по чл. 131 ал.1 т.12 пр.1 вр. чл. 130 ал.1 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 от НК, за които на основание чл. 23 ал.1 от НК му е наложено едно общо наказание пробация с пробационни мерки: - задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 6 месеца - и задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от 6 месеца.

Със споразумение за решаване на делото № 38/04.03.2015 г., одобрено с протоколно определение от 04.03.2015 г. на СГС, НО, 18 състав, постановено по НОХД № 213/2015 г. по описа на съда, влязло в сила на същата дата – 04.03.2015 г., Б. П. С. е признат за виновен за извършени от него на 03.06.2014 г. в условията на реална съвкупност престъпления по чл. 354а ал.1 изр. 1 пр. 4 алт.1 от НК и по чл. 339 ал.1 пр.2 от НК, за които на основание чл. 23 ал.1 от НК му е наложено едно общо наказание лишаване от свобода за срок от 1 година при първоначален общ режим за изтърпяване в затворническо общежитие от открит тип. Това наказание е било изтърпяно в периода от 03.06.2014 г. до 26.05.2015 г., когато Б.С. е освободен от затвора гр. *** по изтърпяване.

Със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 16.02.2018 г. на СРС, НО, 112 състав, постановено по НОХД № 2975/2018 г. по описа на съда, влязло в сила на същата дата – 16.02.2018 г., Б. П. С. е признат за виновен за извършени от него в периода 05.11.2017 г. – 14.11.2017 г., както и на 13-14.11.2017 г. в условията на реална съвкупност престъпления по чл.281 ал.2 т.5 вр. ал.1 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 от НК, по чл. 281 ал.2 т.1, т.4 и т.5 вр. ал.1 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 от НК и по чл. 270 ал.1 вр. чл. 20 ал.2 вр. ал.1 от НК, за които на основание чл. 23 ал.1 от НК му е наложено едно общо, най-тежкото, наказание лишаване от свобода за срок от 8 месеца при първоначален строг режим за изтърпяване в затвор. Това наказание е било изтърпяно в периода от 20.11.2017 г. до 20.07.2018 г., когато Б.С. е освободен от затвора гр. *** по изтърпяване.

Във връзка с описаните осъждания на молителя С. въззивният съд намира за необходимо да отбележи, че по отношение на деянията /престъпленията/, за които са постановени осъжданията по НОХД № 12106/2009 г. и по НОХД № 7519/2009 г., са налице основанията за приложение на разпоредбата на чл. 25 ал.1 във вр. чл. 23 ал.1 от НК, тъй като деянията /престъпленията/, предмет на тези осъждания, са извършени при условията на реална разнородна съвкупност по смисъла на чл. 23 ал.1 НК. Престъпленията, предмет на тези

осъждания, са извършени от Б.С. преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от тях. С оглед на това наказанието по обсъжданите две дела подлежат на групиране, при което на основание чл. 25 във вр. чл. 23 ал.2 и ал. 3 във вр. с ал.1 от НК към най-тежкото наказание, наложено със съдебните актове по тези дела /одобрените споразумения/ – пробация, се присъедини изцяло наказанието лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 години, както и наказанието глоба в размер на 400 лева.

Реабилитация с акт на съда може да бъде постановена и когато лицето е било осъдено с няколко отделни присъди, включително и когато те са постановени от различни по степен съдилища. Такъв е и настоящият казус, като в случая съобразно разпоредбата на чл.433 ал.2 от НПК компетентен да се произнесе по молбата за реабилитация на осъдения С. е именно СГС, доколкото този съд е наложил най-тежкото наказание /1 година лишаване от свобода/ по осъжданията, относно които се иска постановяването на реабилитация с акт на съда.

И тъй като реабилитация по съдебен ред може да иска само осъждано лице, то в производство по чл. 434, ал. 1 от НПК, каквото е и настоящото, съдът следва, на първо място, да се произнесе по допустимостта на молбата за съдебна реабилитация като извърши преценка дали е настъпила реабилитация по право относно визираните осъждания. Тази преценка следва да установи дали съществува правен интерес у молителя да иска съдебна реабилитация, тъй като ако е реабилитиран по право той няма да има процесуална легитимация, а това, от своя страна, ще е основание за недопустимост на молбата.

По отношение на описаните по-горе осъждания на Б.С. не е настъпила непълна реабилитация по право по чл. 86 от НК. Достатъчно основание за този извод се съдържа във факта, че след осъжданията му по НОХД № 12106/2009 г. и по НОХД № 7519/2009 г., които следва да се третират като едно осъждане поради наличието на условия за групиране на наказанието по тях, и преди изтичането на сроковете по чл. 86 ал.1 т.2 и т.3 от НК С. е извършил други умишлени престъпления от общ характер, наказуеми с лишаване от свобода, за които е бил признат за виновен и осъден по НОХД № 20650/2012 г. и по НОХД № 213/2015 г.

Така, със съдебния акт по НОХД № 12106/2009 г. му е било наложено наказание пробация с най-дълъг срок на пробационните мерки 2 години и 6 месеца, като считано от влизането на съдебния акт в сила /28.01.2010 г./ този срок на наказанието пробация е могъл да изтече най-рано на 28.07.2012 г. Именно от този момент би следвало да започне да тече 3-годишният срок по чл. 86 ал.1 т.2 от НК относно това осъждане, като крайният момент на този срок е 28.07.2015 г. Преди да изтекат тези срокове, на 28.08.2011 г. и на 03.06.2014 г., С. е извършил други престъпления от общ характер, наказуеми с лишаване от свобода, за които със съдебни актове по НОХД № 20650/12 г. и НОХД 213/2015 г. е признат за виновен. От друга страна, със съдебния акт по НОХД № 7519/2009 г. му е било наложено наказание глоба, като считано от влизането в сила на съдебния акт /18.02.2010 г./ това наказание е подлежало на изпълнение в период най-малко от 2 години, какъвто е срокът на предвидената в НК обикновена давност за това наказание. В този 2-годишен срок въпросното наказание глоба не е било изпълнено, но същевременно преди да изтече този

срок, на 28.08.2011 г., С. е извършил други престъпления от общ характер, за които е признат за виновен по НОХД № 20650/2012 г.

Пречка за настъпването на непълна реабилитация по право по чл. 86 от НК за процесните осъждания се явяват и обстоятелствата, че след осъждането на Б.С. по НОХД № 20650/2012 г. и преди да изтече срокът по чл. 86 ал.1 т.2 от НК той е извършил нови умишлени престъпления от общ характер, за които е признат за виновен и осъден на наказание лишаване от свобода по НОХД № 213/2015 г., както и че след осъждането му по НОХД № 213/2015 г. и преди изтичането на срока по чл. 86 ал.1 т.2 от НК той е извършил нови умишлени престъпления от общ характер, за които е признат за виновен и осъден на наказание лишаване от свобода по НОХД № 2975/2018 г. Така, със съдебния акт по НОХД № 20650/2012 г. му е наложено едно общо наказание пробация със 6-месечен срок на пробационните мерки, като считано от влизането на съдебният акт в сила /25.04.2013 г./ този срок на наказанието пробация е могъл да изтече най-рано на 25.10.2013 г. От този момент е започнал да тече 3-годишният срок по чл. 86 ал.1 т.2 от НК относно това осъждане, който е следвало да изтече на 25.10.2016 г. Преди обаче да изтече този 3-годишен срок, на 03.06.2014 г., С. е извършил други престъпления от общ характер, наказуеми с лишаване от свобода, за които със съдебният акт по НОХД 213/2015 г. е признат за виновен и осъден на 1 година лишаване от свобода при първоначален общ режим. Това наказание е изтърпяно на 26.05.2015 г., като считано от този момент започва броенето на 3-годишният срок по чл. 86 ал.1 т.2 от НК, който е следвало да изтече на 26.05.2018 г. Преди да изтече този срок, в периода 05-14.11.2017 г., С. е извършил в условията на реална съвкупност други престъпления, наказуеми с лишаване от свобода и за които е бил осъден по НОХД № 2975/2018 г.

Относно осъжданията на молителя С. не е настъпила и пълна реабилитация по право /по чл. 88а от НК/. Тъй като в настоящия казус се касае за няколко на брой осъждания за престъпления, за които лицето не е реабилитирано, то предвид разпоредбата на чл. 88а ал.4 от НК осъжданията за тези престъпления и последиците от тях се заличават след изтичането на предвидените срокове за всички осъждания. За извода, че относно описаните осъждания на С. не е настъпила пълната реабилитация по право напълно достатъчен е фактът, че за осъждането му по НОХД № 2975/2018 г. не е изтекъл 5-годишният срок по чл. 88а ал.1 във вр. чл. 82 ал.1 т.4 от НК, който е започнал да тече на 20.07.2018 г. и който би следвало да изтече едва на 20.07.2023 г. При това положение, след като към момента не са изтекли сроковете по чл. 88а от НК за всички осъждания на С., то очевидно предвид цитираната разпоредба на чл. 88а ал.4 от НК за осъжданията му не е настъпила пълна реабилитация по право. В тази хипотеза /на няколко осъждания/, за да настъпи пълна реабилитация по право за тях, е необходимо да са изтекли сроковете за всички осъждания, което към момента обективно още не се е случило. Т.е., съгласно законовото разрешение в чл. 88а, ал. 4 от НК в случаите на извършени няколко престъпления, за които не е настъпила реабилитация, не е възможно да настъпи абсолютна реабилитация само за някои от престъпленията, а за други да не настъпи /в този смисъл виж решение № 216 от 04.06.2015 г. по н.д. № 647/2015 г., I н.о.

ВКС/.

Предвид гореизложеното, след като към момента молителят С. не е реабилитиран по право за описаните осъждания, то без съмнение за него съществува правен интерес да иска постановяването на съдебна реабилитация относно тези осъждания.

Съгласно разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от НК първата предпоставка за допускането на съдебна реабилитация е да са изтекли три години от изтичане срока на наложеното с присъдата или намалено с работа или помилване наказание, респ. да е изтекъл тригодишен срок от изтърпяването на наложеното с присъдата наказание.

В своята практика ВС и ВКС са приели, че когато присъдите са повече от една и когато наказанията по предходните присъди са били вече изтърпени срокът по чл. 87, ал. 1 от НК започва да тече от изтърпяване на наказанието по последната присъда. В този смисъл е определение № 590 от 29.12.1977 г. по н.д. № 604/1977 г., П н.о. на ВС – „тригодишният срок по чл. 87, ал. 1 НК започва да тече от изтичане срока на наложеното с последната присъда наказание, когато те са повече от една“, както и решение № 447 от 18.11.2014 г. по н.д. № 1429/2014 г., Ш н.о. на ВКС – „Логическото и систематическо тълкуване на нормата на чл. 87, ал. 1 от НК сочи на това, че когато присъдите са повече от една, то срокът започва да тече от изтърпяване на наказанието по последната присъда;...към момента на подаване на искането за реабилитация да са изтекли три години от изтърпяването на наказанията по всички присъди...“. В настоящия казус последното изтърпяно от осъдения С. наказание лишаване от свобода е това по последната по време постановена спрямо него присъда, а именно – 8 месеца лишаване от свобода, наложено му по НОХД № 2975/2018 г., което е изтърпяно на 20.07.2018 г. Затова в случая тригодишният срок по чл. 87, ал. 1 от НК е започнал да тече от изтърпяването на това наказание и съответно е изтекъл на 20.07.2021 г. В този тригодишен период от време, а и след това докъм настоящия момент осъденият С. не е извършил никакво друго престъпление, включително и такова, наказуемо с лишаване от свобода или с по-тежко наказание. С оглед на това е налице първата изискуема предпоставка на чл. 87, ал. 1 от НПК - към момента на подаване на искането за реабилитация да са изтекли три години от изтърпяването на наказанията по всички присъди и в този период осъденият да не е извършил друго престъпление, наказуемо с лишаване от свобода или с по-тежко наказание.

Освен това въззивният съд намира, че данните по делото установяват добро поведение на осъдения С. след последното му осъждане, респективно след последното изтърпяно от него наказание лишаване от свобода. В този смисъл са приетите по делото два броя характеристики относно личността на осъдения Б.С., едната от която е изхожда от кмета на населеното място, в което живее – с. ***, Столична община. Данните за добро поведение на осъдения след изтърпяването на последното наказание докъм настоящия момент се потвърждават и от приетото по делото удостоверение от НСлСл от дата 28.02.2022 г., от което е видно, че срещу него няма повдигнати обвинения по неприключили наказателни производства.

Преценявайки доказателствата по делото, Апелативен съд-София намира също за безспорно

установено, че осъденият е възстановил причинените от него вреди в резултат на извършеното от него умишлено престъпление по чл. 206 ал.1 от НК, за което е осъден по НОХД 7519/2009 г. В приобщения по делото протокол от съдебно заседание, проведено на 18.02.2010 г. по НОХД 7519/2009 г. по описа на СРС, НО - 101 състав, се съдържа изрично изявление на пострадалия от това престъпление Б. Н., че е обезщетен за стойността на причинените му имуществени вреди и че сумата /явяваща се равностойността на обсебената вещ/ му е възстановена. С оглед на това не може да бъде споделен решаващия извод на СГС, че по делото няма данни осъденият С. да е възстановил причинените от него имуществени вреди в резултат на горното престъпление. По осъжданията за останалите престъпления С. не е бил признат за виновен да е причинил стойностно /парично/ оценени вреди, като в тази връзка не е бил осъждан да заплаща обезщетения за причинени от него вреди. Но тъй като по смисъла на чл. 87 НК подлежат на възстановяване не всички вреди, последица от престъплението, а само тези, за които е налице произнасяне с присъдата, то непризнати с присъдата вреди не следва да бъдат обсъждани като предпоставка по чл. 87, ал. 1, т. 2 НК за допускане на съдебна реабилитация /решение № 194 от 31.10.2017 г. по Н.Д. № 724/2017 г., I н.о. на ВКС/.

Въззивният съд намира, че в случая е изпълнено и условието за реабилитация по чл. 87 от НК, предвиждащо, че когато наред с наказанието лишаване от свобода е наложено наказание лишаване от права по чл. 37, т. 6-8 НК или пробация следва да е изтекъл срокът и на това наказание, а ако е наложена глоба, тя да е изплатена.

Наложено по НОХД № 12106/2009 г. наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 години е с начало на изпълнение 02.03.2009 г., като е очевидно, че към днешна дата срокът на това наказание отдавна е изтекъл. Същото се отнася и за наложеното по това дело наказание пробация, както и за наказанието пробация, наложено му по НОХД № 20650/0212 г.

Що се касае до наложеното му по НОХД № 7519/2009 г. наказание глоба в размер на 400 лв. въззивният съд намира следното:

Визираното от чл. 87, ал. 3, пр. последно от НК обстоятелство - при наложена наред с наказанието лишаване от свобода глоба тя да бъде платена - не препятства във всички случаи съдебната реабилитация на молителя, когато задължението за изплащане на глобата не е изпълнено. Това условие за съдебна реабилитация се отнася само до случаите, когато изпълнението на наказанието глоба не е изключено по давност, т.е. нормата на чл. 87, ал. 3 от НК обхваща случаите, когато изпълнението не е погасено по давност /решение № 3 от 11.04.2017 г. по н.д. № 1131/2016 г., II н.о. на ВКС/. Изтичането на изпълнителската давност по правното си действие има погасителен ефект - погасява изпълнението на наложеното наказание, прави го неизпълнимо. В такъв случай реалното неплащане на глобата не е пречка по чл. 87, ал. 3, пр. последно от НК за постановяване на реабилитация, защото по силата на закона държавата е загубила правото си да изпълни наложеното наказание, а процедурата по изпълнението му е станала недопустима. За да се прецени дали възможността за изпълнение на наказанието глоба е погасена поради изтекла давност,

следва да се анализират приобщените доказателства за развитието на изпълнителното производство за събирането на глоба – кога е образувано, кога е осъществено последното действие по изпълнението и дали е приключило. Тук следва да се отбележи, че изпълнително производство може да се образува само за изискуемо вземане - такова, което не е вече погасено поради изтекла в сроковете по НК обикновена или абсолютна давност. Т.е., изпълнителното производство следва да е образувано преди изтичане на две години от влизане на присъдата в сила или на три години, ако междувременно давността е спирана или прекъсвана. В случая съдебният акт, с който е наложена глобата, е влязъл в сила на 18.02.2010 г. Изпълнителният лист за нея е издаден на 19.02.2010 г. А изпълнителното производство, съгласно представената от НАП информация, е било образувано едва през 2013 г. /видно от номера на изпълнителното дело, който е именно от 2013 г./. Така, давността за изпълнението на наказанието глоба е започнала да тече от 18.02.2010 г., когато е влязъл в сила съдебният акт, като още на следващия ден е била прекъсната с издаването на изпълнителния лист. Това означава, че за да е било изискуемо вземането изпълнителното производство за него е следвало да бъде образувано преди изтичането на три години от влизане на присъдата в сила, т.е. преди датата 18.02.2013 г. В представената от НАП информация липсват обаче конкретни данни относно датата на образуване на изпълнителното дело за събирането на глобата, като само е посочен номера на изпълнителното дело и годината на образуването му – 2013 г., което априори означава, че е напълно възможно изпълнителното дело да е било образувано и след датата 18.02.2013 г. В този случай вземането за глобата вече няма да е било изискуемо, тъй като ще е било погасено поради изтекла в срока по НК абсолютна давност, което пък ще е било пречка за образуването на самото изпълнително производство. Това съмнение относно изискуемостта на глобата към момента на образуване на изпълнителното производство през 2013 г. следва да бъде отчетено в полза на осъдения и е основание да се счита, че наказанието глоба е било погасено поради изтекла абсолютна давност още преди да е било образувано изпълнителното производство.

Но дори и да се приеме, че изпълнителното производство е било образувано преди датата 18.02.2013 г., преди да е изтекъл 3-годишният давностен срок, от момента на образуване на изпълнителното производство, което по своята същност е прекъсващо давността действие, е започнал да тече нов 2-годишен давностен срок и ако в този срок не са били предприети никакви изпълнителни действия, наказанието глоба е станало неизпълнимо по принудителен ред на основание чл. 82, ал. 1, т. 5 от НК. И тъй като от данните по делото не се установява след образуването на изпълнителното производство да са предприемани никакви изпълнителни действия по събиране на глобата, то се налага извода, че след изтичането на 2-годишен срок считано от момента на образуване на изпълнителното производство наказанието глоба е било погасено по давност. Това е така, защото разпоредбата на чл. 82, ал. 5 от НК дерогира само абсолютната давност, но не и обикновената, която на общо основание се прилага и при образувано изпълнително производство.

В крайна сметка следва да се обобщи, че доколкото изпълнителното производство е било

образувано през календарната 2013 г. и след поставянето на неговото начало не са били предприети никакви други изпълнителни действия, то във всички случаи, ако процесното наказание глоба не е било погасено по давност преди образуването на изпълнителното производство, същото със сигурност е било погасено по давност след изтичането на 2-годишния срок считано от образуването на изпълнителното дело /като на практика този срок е изтекъл най-късно на 18.02.2015 г., тъй като вземането е било изискуемо до 18.02.2013 г. и това се явява последната възможна дата за образуване на изпълнителното дело/.

Гореизложеното налага извода, че в случая неизпълнението на процесното наказание глоба вследствие на изтеклата давност /в резултат на продължителното бездействие на компетентните държавни органи да упражнят правото си да изпълнят това наказание/ не може да препятства реабилитацията на осъдения по съдебен ред.

След като са налице предвидените в чл. 87 от НК предпоставки за съдебно реабилитиране на осъдения С. по отношение на всичките му осъждания въззивният съд счита, че с атакувания съдебен акт СГС неправилно е оставил без уважение молбата за допускане на съдебна реабилитация, поради което проверяваното определение следва да бъде отменено като неправилно и вместо това да бъде постановена исканата от Б. П. С. съдебна реабилитация.

Воден от тези мотиви и на основание чл. 436 ал.3 от НПК Апелативен съд-София

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 22.02.2020 г. на Софийски градски съд-НО, 8 състав, постановено по ЧНД № 53/2022 г. по описа на същия съд, с което е оставена без уважение молбата на адвокат Й. Н., защитник на осъдения Б.С., за постановяване на съдебна реабилитация по чл. 87 от НК и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ДОПУСКА на основание чл. 87 от НК реабилитация на Б. П. С. с ЕГН ***** за осъжданията му както следва:

- със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 28.01.2010 г. на СРС, НО, 5 състав, постановено по НОХД № 12106/2009 г. по описа на съда, влязло в сила на 28.01.2010 г.
- със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 18.02.2010 г. на СРС, НО, 101 състав, постановено по НОХД № 7519/2009 г. по описа на съда, влязло в сила на 18.02.2010 г.
- със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 25.04.2013 г. на СРС, НО, 4 състав, постановено по НОХД № 20650/2012 г. по описа на съда, влязло в сила на 25.04.2013 г.
- със споразумение за решаване на делото № 38/04.03.2015 г., одобрено с протоколно определение от 04.03.2015 г. на СГС, НО, 18 състав, постановено по НОХД № 213/2015 г. по описа на съда, влязло в сила на 04.03.2015 г.
- със споразумение за решаване на делото, одобрено с протоколно определение от 16.02.2018

г. на СРС, НО, 112 състав, постановено по НОХД № 2975/2018 г. по описа на съда, влязло в сила на 16.02.2018 г.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____